

HALÁSZ PÉTER

MOLDVAI CSÁNGÓ MAGYAR HELYNÉVGYŰJTÉSEIM

„...a helynévgyűjtő munka nagyon sok fáradtsággal és törődéssel jár ugyan, de végeredményben nemcsak tudományra, hanem magára a gyűjtőre nézve fölötte sok, megbecsülhetetlen tanulsággal is.”

(Szabó T. Attila)

Kivonat

A moldvai csángó magyar falvakban 1967 és 2015 között végzett nyelvjárási és néprajzi gyűjtőmunka kül- és belterületi helynévanyaga.

Kulcsszavak: moldvai csángó magyarok – helynév – Szőlőhegy (Pîrgărești)

1966-ban jártam először Moldvában, és felkerestem az ott élő csángó magyarok falvait. Ezt követően 1987-ig egyetlen esztendő kivételével nyaranta minden szabadságomat ott töltöttem, 1990-től 2015-ig, a combnyaktörésemig pedig még gyakrabban fordultam meg a Szeret mentén, ahol az időmet a csángó magyarok hagyományos kultúrájának megismerésére és följegyzésére fordítottam. Először Barabás Jenő kérésére a Magyar Néprajzi Atlasz kérdőívei alapján dolgoztam, később a végzettségemnek inkább megfelelő, hagyományos állattartásra és földművelésre figyeltem, és persze mindenre, ami „adódott” a születés és a temetés között a halászatól a méhészkedésig és a szappanfőzésig. Mindeközben amerre csak megfordultam, igyekeztem összegyűjteni minél több helynevet, aminek fontosságára mások mellett elsősorban Végh József, Morvay Péter és Hajdú Mihály hívta fel a figyelmemet még inaséveimben, az 1960-as években. Ez utóbbi nyelvészprofesszor módszertani javaslatai mellett lehetővé tette számomra, hogy munkám gyümölcseinek jelentős része nyomtatásban is napvilágot láthasson (Halász 1981, 1983, 1983b, 1986, 1987, 1994a, 1994b, 1997, 1999, 2019: 159–78; 2021, 2021: 3–9). Legalább kétszerennyi moldvai településen azonban nem sikerült a határ teljességéről valamennyi kül- és belterületen található helynevet összegyűjtenem, és főleg nem volt módom arra, hogy néhány idős, egészséges, helybéli emberrel bejárjam a határ minden zegét-zugát, és összegyűjtsék egy-egy helynévről valamennyi fontos ismeretanyagot, ami rendszerint csak ott, a helyszínen jut eszébe beszélgetőtársaimnak. Úgy gondoltam azonban,

hogy ezek a töredékes helynevek sem érdemlik, hogy cédulákon porosodva várják ki tudja milyen sorsukat, nem szalaszthatom tehát el napvilágra kerülésük Magyar Nyelvőrben megnyílt lehetőségét.

Szőlőhegy (Pîrgărești)

A Tatros alsó folyása mentén fekvő öt magyar falu (Bahána, Diószeg, Szitás, Szőlőhegy, Újfalu) egyike, közülük az első négy, valamint egy Porobogy nevű román népességű település alkotja Szőlőhegy községet. Nevét onnan kapta, hogy itt voltak a tatrosi és az aknavásári polgárok szőlősei. Román neve, a Pîrgărești, Kiss Lajos (1987: 226–7) szerint a *Pîrgar* személynévből ered, ami „tanácsbeli személyt, polgárt, fertálmestert, községi küldöncöt jelent”. A település a Kereszt (Crețu) nevű patak bal partján lévő sík területen, Gorzafalva és Aknavásár között fekszik. Első írásos említése 1448-ból való (Costăchescu 1932: 355), de akkor még nem valószínű, hogy lakói magyarok vagy katolikusok lettek volna. Domokos Pál Péter ugyan föltételezi, hogy bár Bandinus – több más településsel együtt – nem említi az 1646–47-ben készült leírásában, elképzelhető, hogy neve a környékbeli vagy szomszédos „telepek gyűjtőneve alatt lappangott” (Domokos 1987: 77). Mindenesetre 1650-ben a tatárok „kegyetlenül feldúlták” – nem először és nem is utoljára.

Magyar lakosságáról biztosan először Gegő Elek (1838) ad hírt, de már régebben megtelepedhettek, mert ekkor már Szent István nevére szentelt római katolikus templomuk volt 200 fő székely lakossal, akik föltehetően a madéfalvi veszedelem után bujdosnak mai lakóhelyükre. Az 1850. évi rk. Schematizmusban *Szollogyi*, valamint *Tisești* névvel (Gabor 1996: 204), 226 hívővel templomos helyként fordul elő. Ennek a Tiseștinek az emlékét a szomszédos Aknavásár egyik kerületének neve őrzi. Gegő tudósítása szerint egy 40 hektáros magyar birtokos, bizonyos János Gábor is szerepel az 1895-ből való híradásban (Racoviță 1895: 163). Magyar nevű szőlőhegyekkel más forrásban is találkozunk. Az 1970-es években „pionírexpedíció” keretében Gazda László sepsiszentgyörgyi tanár a diákjaival többször is meglátogatta a moldvai csángó magyar településeket, ahol értékes jelenségeket figyeltek meg, ennek anyagát később szorgalmas kutatómunkával kiegészítve háromkötetes településtörténeti tárban hozta nyilvánosságra (Gazda 2009, 2010, 2011). Ebben olvashatjuk, hogy Szőlőhegy legelterjedtebb családnevei: *Bíró*, *Unguru*, *Kerekes*, *Kocsmáros*, *Darvas*, *Piszár*, *Posta*, *Ungureanu*, *Fűrész*, *Andris*, *Lengyel*; valamint olyan ragadványnevekkel találkozottak, mint *Csihány* Rózsi, *Kuza Nici*, *Dobos Nici* (Gazda 2011: 143).

A település lakosságának többségét magyarként tartják nyilván az útleírások és a statisztikák és persze a szájhagyomány. 1971-ben itt hallottam,

hogy Korvin Mátyás atyafiságba került Stefán csel Máréval, s megegyeztek, hogy a király segíti a moldvai vajdát a török visszaverésében. Közös őrseget szerveztek román és magyar őrhelyekkel. Kósnya¹ magyar őrzői közül egy Dögös Gyurka nevezetű vitéz oláh lányt vett feleségül, s ők lettek volna Szőlőhegy alapítói. Más hagyomány szerint: „*A magyarok bėjövetelekor innen-onnan elmaradoztak vót és így maradtak Szőlőhegyen is.*”

Jerney János 1851-ben följegyezte, hogy Szőlőhegy temploma Szent István magyar király nevére van szentelve, s 200 katolikus lakosa székely magyar. Román forrásban először a Misszió 1850. évi sematizmusában szerepel *Szollogyi* alakban 226 hívővel (Domokos 1987: 116). A 19. század utolsó évtizedében napvilágot látott adat szerint Szőlőhegy „74 iskolaköteles gyermekéből senki sem járt iskolába”. A falu lakossága ekkor 109 családfő és 534 lélek volt, akik közül 394-en (73,8%) vallották magukat magyarnak. Az ebben az időben megjelent Románia Nagy Földrajzi Szótárában (Lahovari–Brătianu–Tocilescu 1900) „*Pîrgărești* vagy *Tisești*” névvel hasonló adatot találunk. Domokos Pál Péter is mint „magyar falut” említi az 1929. évi látogatásakor (Domokos 1987: 182). Vincze Gábor adata szerint 1951-ben a magyar nyelvet külön tantárgyként oktatták a faluban a román tagozaton, egyetlen tanító keze alatt volt 75 tanköteles gyermek (Vincze 1999: 232). A település összes lakossága 1996-ban 1202 fő volt, közülük Tánzos becslése szerint 1039 (86,4%) fő a római katolikus, akiknek 77%-a beszélt magyarul; 2008-ban az 1047-re csökkent lélekszámú lakosságnak 81%-a beszélt és 89%-a értett magyarul (Tánzos 2012: 5., 17). Ebben, mint tudjuk, nagy szerepük volt a magyar nyelvet ismerő és magyar érzelmű, Moldvában „deák”-nak nevezett kántoroknak, mint a 19. században élő Jakab Jánosnak (Imets 1870: 34) vagy a 20. században Tatrosról ide is szolgáló, sokat üldözött Gál Andrásnak (Tánzos 1996: 132).

Az asszimilálódásra ítélt környezetben a nyelvesztés sebessége összefügg a közösség korfájának alakulásával, ami pedig az előregedés mértékét jelzi. Tánzos Vilmos, a moldvai csángó magyarok identitásának egyik legkiválóbb kolozsvári kutatója 2008–2010. évi felmérése során alaposan megvizsgálta a 4845 fős lélekszámú Szőlőhegy község korfáját, sőt össze is hasonlította a szomszédos, több mint tízszeres lakosságú Onyest (Onești) várossal. Az adatokból látható, hogy Szőlőhegy faluban csaknem 10%-kal több volt a 30 évesnél fiatalabb lakos, mint Onyest városában. Ez természetesen nem elsősorban Szőlőhegyre, hanem általában az életképes, vegyes népességű falusi közösségekre jellemző demográfiai tünet.

¹ Cosna: Szőlőhegy határában lévő, 784 méter magas hegy.

Szőlőhegy	Korcsoport	Onyest
6,6	0–4 éves	4,0
7,4	5–9 éves	5,0
9,6	10–14 éves	8,9
24,2	15–29 éves	20,7
22,5	30–44 éves	27,3
14,2	45–59 éves	20,9
15,5	60– éves	13,2

Ugyanakkor azt is megállapította, hogy nyelvi asszimiláció esetén a magyar nyelvismeret szintje alapvetően generációfüggő: általánosan megfigyelhető, hogy a moldvai idősebb generációk *magyar nyelvi kompetenciája* jobb, mint a fiatalabb nemzedékeké.

Szőlőhegy Szent István nevére szentelt római katolikus fatemplomát a moldvai katolikus templomok 1871–72. évi statisztikája szerint 1791-ben építették (Racovița 1895: 500), majd 1819-ben átépítették vagy felújították patrónusának megtartásával. Az oltárképet egy 1912-ben készült, Szent Imrét ábrázoló képre festették, amit az összeomlás után a pap bizalmi emberénél őriztettek, és Tánczos Vilmos nem tudott hozzáférni úgy, hogy valakit bajba ne sodorjon (Tánczos 1996: 134). A 18. század végi fatemplomnak az építéséhez a hírek szerint egyetlen vasszőget sem használtak, ehhez a szóbeli hagyomány azt a legendát őrizte, hogy „amíg a templomépítő ácsok a szükséges faszegeket bicskájukkal kifaragták, elrágta hat zsák tubákot, és megittak hat hordó bort” (Tánczos 1996: 128). Ez a templom az 1940-es földrengés és a megfelelő karbantartás hiányában beomlott, és használhatatlanná vált, ezért az 1980-as évek derekán, egy temetéskor, miután az emberek kijöttek a templomból, leszakadt a mennyezet, ezért a templomot és a mellette álló harangtornyot lebontották. Pedig Trifás Anton plébános már 1956-ban megkapta az engedélyt az új templom építéséhez, de mert hamarosan Jászvásárba került a szeminárium rektorának, a munkálatok megszűntek, az engedélyeket eltűntnek nyilvánították, csak 1987-ben folytatták az építést. Ez már talán nem legenda, bár igencsak mesészerű történet: Ceaușescu az akkori püspököt, Mihai Robut elküldte az USA-ba egy küldöttséggel, aminek célja Románia nemzetközi megítélésének javítása volt, s ebből az alkalomból megkapták az engedélyt a templom építésének folytatásához. Ugyanekkor építették fel a parókiát is. A falu korábban Gorzafalva, majd Újfalva leányegyháza volt. 1986-ban lett önálló plébánia, s 1987–88-ban épült új temploma, de azt már „Szent Szűz Mária” tiszteletére szentelték, talán nem gondoltak rá, hogy ő pedig Magyarország védőszentje. Az új templom hossza 31, szélessége 15 méter (Anton 1997: 11., 18).

A tönkrement templom fatornyában Tánzos Vilmos jegyzetei szerint a nagyobbik harang felirata a következő volt: „Ajálja Posta Mihájné a nagy Isten dicséretére és Sz. István tiszteletére hogy szolgáljon lelke üdvösségére. Szöllőhegy 1886.” De számontartottak itt egy régi harangot is 1009-es évszámmal, amit a szájhagyomány szerint a Tatros mentén találtak elásva valamelyik tatárjárás után (Gazda L. 1973. április 17.). Ezt a híres-nevezetes ötvenkilós harangot a helybeli pap tájékoztatása szerint beöntötték az új, 300 kilós harangba, mert a bákói múzeum szakemberei „évszám dolgában nem adtak megnyugtató választ”. Tánzos Vilmos elképzelése szerint a beolvasztott harangocska évszáma talán 1669 lehetett, s ezt olvashatták tévesen 1009-nek. Ebben az esetben is nagy művelődéstörténeti értéket semmisítettek meg, mert egy, a Magyarország mai területére vonatkozó katalógus mindössze 153 darab 1711 előtt öntött harangról tud (Patay 1990). A sepsiszentgyörgyi Székely Múzeum szakemberei szerint a számok írásmódja szerint az azóta eltűnt harang 17. századi lehetett. De – ugyancsak Tánzos szerint – az sem zárható ki, hogy a harangocska évszáma valódi, hiszen Magyarországon az első harangokat a bencések öntötték, akiknek rendje már a 6. században alapult, s amikor az Árpád-házi királyok megalapították a kunok számára a moldvai püspökséget, harangra is szükségük volt. A szóban forgó harangocskát pedig nem a 18. század végén alakult Szőlőhegyen, hanem a Tatros folyó mellett, Tatros város közelében találták, a hagyomány szerint elásva (Tánzos 1996: 126). „Vajon miért ne volna lehetséges – írja Tánzos –, hogy ezen a kulcsfontosságú földrajzi helyen fekvő, a középkorban városias műveltséggel rendelkező plébánián, mely szoros kapcsolatban állt az erdélyi ferencesekkel” – s ahol elkészült az első bibliafordítás, teszem hozzá – „megőrizhetett egy ilyen jelentős művelődéstörténeti emléket” (Tánzos 1996: 129).

Helynevek

Antaljános kútyya. Antal János kútja. Kiepipített forrás. *Antaljános kútyyánál, Antaljánoskútytyához.*

Bagojpatak. Bagolypatak. Lásd még: *Bagjak pataki, Bohoj patak.* Bokros patak. *Bagojpatakánál, Bagojpatakhoz.*

Bagjapataki. Lásd még: Bagojpatak.

Bahócs. Nagy hegy, ottan húzták cápába² az embereket Vlád Szepes katonái. *Szepes bément eccer az emberéhez, aki éppen így irogatott, mint maga ni. Elévette a pipáját, reagújtott, s a nagy füstöt a gyiák szemébe fűtta, az meg pillogtatott. Mit? – aszongya, nem szereted a Szepes fűstyit...? S húzta fel a nyársba!” Bahócsra, Bahócsra.*

² Karóba (țeapă, rom. u. a.) húzták.

- Bohøj patak.** Lásd még: Bagojpaták.
- Bornyúódal.** Borjúoldal. Erdős, bokros hely. *Borjúódalon, Borjúódalra.*
- Cserés föld.** Valamikor cserés erdő volt. *Cserés földön, Cserés földre.*
- Cserés patak.** A Cserés földön átfolyó patak neve. *Cserés pataknál, Cserés patakhoz.*
- Csicsojka.** Magas, martos hely. Szántóhely. *Csicsojkán, Csicsojkához.*
- Csicsojkafőgye.** Csicsojka földje. Csicsojka nevezetű bojár földje volt. *Csicsojkafőgyin, Csicsojkafőgginél.*
- Ěsztenka.** Szakadékos, omlásos hely, ahol követ bányásztak (stîncă → szikla, rom). *Ěsztenkánál, Ěsztenkához.*
- Fenyves pataka.** A Keresztpatakba folyik bé. *Fenyves patakánál, Fenyves patakához.*
- Furcsa hegy.** *Magas föld vót, s rövid vót a kihágója.* Románul *Gyijalófurcsi. Furcsa hegyen, Furcsa hegynél.*
- Hëccás.** A falu része, ahol járnak ki a marhák. *Hëccáson, Hëccásra.*
- Hëgyalatt.** A szomszédos Tutával (Diószeggel) közös szántó- és etetőhely, vagyis legelő. *Hëgyalatt, Hëgyalá.*
- Këresztpatak.** Keresztpatak. Szőlőhegy falu mellett és a határában folyó patak neve. *Këresztpatakánál, Këresztpatakhoz.*
- Kosnya.** A falu szélének a neve, volt ott egy kocsmá, s a környékbeli rablók oda ültek be tanácskozni. Most legelő, románul *Izlazu Kosnya. Kosnyánál, Kosnyához.*
- Kosnyamezeje.** Erdőszele meg kaszáló, szénafüves. *Kosnya mezején, Kosnya mezejéhez.*
- Kuba, kubaiak.** Mintegy tíz házból álló településrész Diószeg és Szőlőhegy között, Szőlőhegyhez közelebb. Onnan is hozzájuk járnak templomba, mert azok is katolikusok. *Kubaiaknál, kubaiakhoz.*
- Országi út.** Országút. A falut közepén átszeli az *Országi út.* A mellékutcáknak nincsen nevük, csak úgy mondják, hogy *lenn a templom felé fog egy út balra. Országi úton, Országi útra.*
- Plaj, Plaj hegy.** Erdős hegy, hegyi kaszáló, hegyi legelő, most (1968) ott olajkutat, szondák vannak. *Plai u. a., rom. Plaion, Plaira.*
- Pripó.** A falu a hegyen van, s az oldalrészeinek neve *Pripó. Pripón, Pripóra.*
- Ruszi föld.** Ruszi föld. Diószeg és Onyest között lévő erdő, aminek kisebb része Szőlőhegyhez tartozik. *Ezernyóccáznegyvenkilencbe egy csapat magyar huszár hamar átjött magyarföldről a Kárpátokon átal, s a Ruszi földön lévő ruszokat mőkfogták s esszeválták. Azétt nevezik úgy.* Erről az eseményről Imets közöl részletes ismereteket. „1849-ben Onestínél a kalandos Bem tábornok is megjárta volt [...] Bécsapván ugyanis Háromszék-

ből az Ojtozi szoroson Hersánál Ustruroff muszka tábornokra ütött július 23-án, s Bákó felé visszaűzte. 24-én Onestiben időzött, de proclamatioi a pusztában hangzottak el; az oláhok a muszkák nagy száma miatt nem merték zászlaja alá gyűlni; Bem tehát 25-én siker nélkül tért vissza a szorongatott hazába.” Az 1842-ben született Mojzi András Péter onyesti lakos, akinek dédnagyapja Kézdialmásról települt volt Moldvába, erről az eseményről a következőket beszélte el Domokos Pál Péternek: *„Hat esztendőös gyermek vótam, mikor a magyarok az oroszot lehajtották az Ojtoz patakán. Úgy jut eszembe, mintha tennap lett vóna. Két húsár jött az út két széjjin. Kérdezték, hogy a 'disznyók' hol vannak; mondtuk, hogy a hidon túl. Hát csak kihúzza a kargyát s a szájába veszi, a kezibe pistajt s úgy elrepült, mint a fecske. Utólérte a muszkát, realőtt; a szájából kivette a kargyát s így elmentibe s visszajöttibe útat vágott.*” Az onyesti magyarok úgy tudják, hogy a Russi – vagy Russzi – erdőnél „vágták essze” a Kárpátokon túlról jött huszárok a *russzokat*, vagyis az oroszokat. Az Onyesten *Ruszi erdő* néven számontartott terület egy része átér a szőlőhegyi határba, s azt *Ruszi földnek* nevezik. *Ruszi földnél, Ruszi földre.*

Telpó föld. Telpó bojér földje volt, szántó. *Telpófőggyn, Telpófőggyre.*

Tuta. Az oldalon egy részecske neve *Tuta*. Magyarul úgy is mondták, hogy *Hegy alatt*. Volt ott egy diószegi embernek malma, s az után nevezték *Tutának. Tutánál, Tutához.*

Szakirodalom

- Anton, Ioan 1997. Pârgărești. *Lumina Creștinului*. Iași 11., 18.
- Costăchescu, Mihai 1932. *Documentele moldovenești înainte de Ștefan cel Mare II*. Ed. Viața Românească. București.
- Domokos Pál Péter 1987. *A moldvai magyarság*. Magvető Könyvkiadó. Budapest.
- Gabor, Iosif 1996. *Dicționarul comunităților catolice din Moldova*. Ed. „Conexiuni”. Bacău.
- Gazda László 1973. Sepsiszentgyörgytől Tatrosig. *Ifjúmunkás* IV/április 17.
- Gazda László 2009, 2010, 2011. *Moldvai magyar vonatkozású települések történeti tára I–III*. Nap Kiadó Kft. Budapest.
- Gegő Elek 1838. *A' moldvai magyar telepekről*. Buda.
- Halász Péter 1981. Magyarfalva helynevei. *Magyar Névtani Dolgozatok* 19. ELTE Magyar Nyelvészeti Tanszékcsoport Névkutató Munkaközössége. Budapest.
- Halász Péter 1983a. Lészped helynevei. *Magyar Névtani Dolgozatok* 26. ELTE Magyar Nyelvészeti Tanszékcsoport Névkutató Munkaközössége. Budapest.
- Halász Péter 1983a. Ónfalva (Onești) helynevei. *Magyar Névtani Dolgozatok* 32. ELTE Magyar Nyelvészeti Tanszékcsoport Névkutató Munkaközössége. Budapest.

- Halász Péter 1983b. Klézse (Clejă) helynevei. *Magyar Névtani Dolgozatok* 58. ELTE Magyar Nyelvészeti Tanszékcsoport Névkutató Munkaközössége. Budapest.
- Halász Péter 1987. Puszтина (Pustiana) helynevei. *Magyar Névtani Dolgozatok* 68. ELTE Magyar Nyelvészeti Tanszékcsoport Névkutató Munkaközössége. Budapest.
- Halász Péter 1994. Lábnyik (Vladnic) helynevei. *Magyar Névtani Dolgozatok* 130. ELTE Magyar Nyelvészeti Tanszékcsoport Névkutató Munkaközössége. Budapest.
- Halász Péter 1994. Külsőrekecsin (Fundu Răcăciuni) helynevei. *Magyar Névtani Dolgozatok* 139. ELTE Magyar Nyelvészeti Tanszékcsoport Névkutató Munkaközössége. Budapest.
- Halász Péter 1997. Szabófalva (Săbăoani) helynevei. *Magyar Névtani Dolgozatok* 143. ELTE Magyar Nyelvészeti Tanszékcsoport Névkutató Munkaközössége. Budapest.
- Halász Péter 2002. A csángó falvak helyneveinek néhány településtörténeti tanulsága. In: Halász Péter: *Bokrétába kötögetem vala. A moldvai magyarok néprajzához*. Európai Folklor Intézet. Budapest. 69–75.
- Halász Péter 2005. Diószén bel- és külterületi helynevei. *Moldvai Magyarország* 3/19.; 5/18–9.; 6/15.; 7/14–5.
- Halász Péter 2021. „Béjött három ember, tőlük kerekedett ez a falu – Töredékiek Frumósza történetéből. *Moldvai Magyarország* 2/3–9.
- Imets Fülöp Jákó úti naplója, 1868. Marosvásárhely 1870.
- Kiss Lajos 1987. Magyar helységnevek a Keleti-Kárpátokon túl. *Magyar Nyelvőr* 226–7.
- Lahovari, G. I. – Brătianu, Gr. G. – Tocilescu, Gr. G. 1898–1900. *Marele Dicționar Geografic al României IV*. București.
- Patay Pál 1900. *Corpus Campanorum Antiquarum Hungariae. Magyarország régi harangjai és harangöntői 1711 előtt*. Budapest.
- Racoviță, Ortensia 1895. *Dicționarul geografical județului Bacău*. București. I. V. Socecu.
- Tánczos Vilmos 1996. *Keletnek megnyílt kapuja. Néprajzi esszék*. KOM-PRESS Korunk Baráti Társaság. Kolozsvár.
- Tánczos Vilmos 2012. A moldvai csángók magyar nyelvismerete 2008–2010-ben. *Moldvai Magyarország* 5/17.
- Vincze Gábor 1999. Csángósors a II. világháború után. In: Pozsony Ferenc (szerk.): *Csángósors. Moldvai csángók a változó időkben*. A Magyarországtudományok Könyvtára XXII. 203–49.

Halász Péter

agrármérnök, néprajzkutató,
Gyimesközéplak (Románia)
a Honismeret korábbi szerkesztője
E-mail: tatrosmente@gmail.com

Abstract

HALÁSZ, PÉTER

MY MOLDAVIAN CSÁNGÓ HUNGARIAN TOPONYM COLLECTIONS

External and internal toponyms of dialectal and ethnographic collection work carried out between 1967 and 2015 in the Hungarian villages of Csángó in Moldavia.

Keywords: Moldavian Csángó Hungarians, toponym, Szőlőhegy (Pîrgărești)